

Ioana Ticu, din comuna Zărnești, Județul Brașov, este gazduita momentan de o familie din Paese, regiunea Treviso

Ianuarie 2010. Nu-mi vine să cred că deja este ianuarie... când vorbesc despre primele impresii în ceea ce privește Italia și în general despre experiența mea mă simt ca și cum aș fii de o viață aici. Cele 4 luni le simt precum 4 ani... este o senzație fantastică! Încă este greu să realizez că sunt aici, că trăiesc în Italia. Mă gândesc mereu la cât de norocoasă sunt fiindcă am această șansă care nu se poate compara și nici CUMPĂRA cu nimic... este un sentiment pe care-l cunosc decât cei care au trăit această experiență. Într-o zi, vorbind cu sora mea ospitalieră, ea mi-a spus: cel mai bine mă simt cu voluntarii Intercultura fiindcă ei îmi pot înțelege sentimentele.

După mai puțin de o lună aici, am spus: „nu-mi mai este frică nici de moarte. Am trăit tot ceea ce era mai frumos de trăit”! Imaginați-vă că după un an nu voi mai avea nici măcar cuvinte. Fiecare-și trăiește experiența în modul său, însă asta nu înseamnă că unul este fericit și altul nu. Nicidecum! Este pentru toți ceva deosebit... fiindcă ajungi să cunoști lucruri la care nici măcar nu te-ai mai gândit. Primești căldura celor latino-americani, descoperi că de fapt „răceala” nemților nu există, trăiești într-o lume multi-lingvistică și multi-culturală. Vreți să scăpați de rutina de zi de zi? Vreți să scăpați de prejudecăți? Aplicați pentru această „bursă de studiu”. Am scris în ghilimele pentru că după ce ajungi aici gândul STUDIU dispare imediat. Primele griji vor fi să te faci înțeles, să-ți faci prieteni, să cunoști ambientul în care vei trăi un an (fie, 10 luni ☺). Asta nu înseamnă că școala nu are nicio importanță, sub nicio formă NU. Fiindcă ideea pe care o au românii despre școala în Italia este greșită. Aici profesorii sunt foarte exigenți, modalitatea de studiu este diferită. Pentru mine este și o bursă de studiu în adevăratul sens al cuvântului: studiez 4 limbi străine, filosofie și alte lucruri pe care în România nu aș avea posibilitatea să le studiez la școală decât dacă în fiecare an aș schimba profilul și respectiv institutul.

În ziua în care am avut interviul pentru a veni aici, o persoană din cei prezenți a întrebat: „se va face un curs de pregătire pentru limba italiană sau se va vorbi în engleză/franceză?” iar voluntarul Intercultura Giuseppe Cristino a spus: „Mama mea a găzduit o persoană din China și nu știe nici engleză nici franceză”. Din momentul acela nu mi-a mai fost teamă de nimic și mi-am spus: trebuie să ajung acolo. Și da, sunt aici ☺, am reușit să ajung!

Am însă un sfat foarte important pentru cei care vor aplica pentru acest program: gândiți-vă bine înainte de a face acest pas, pentru că dacă nu vă simțiți capabili de a face această experiență este păcat pentru cei care și-o doresc cu adevărat și care ar fi capabili să o facă. Gândiți-vă și la aproapele vostru!

Vreți să știți cum a fost pentru mine la început? Ciudat... de ce? Pentru că m-am adaptat mult prea repede și prea ușor într-un timp atât de scurt. Era ciudat fiindcă aveam impresia că sunt aici de-o viață, însă îmi aminteam că ajunseseam de puțin timp.

După cum știți (cel puțin așa ar trebui), au fost alte persoane (din România) aici înaintea mea, deci am avut posibilitatea de a mă informa, de a încerca să înțeleg cum e viața aici înainte de a pleca... însă nu am făcut-o. Toți mă întrebau: „Dar de ce nu vrei să afli cum e viața acolo?”, răspunsul meu a fost: „Pentru că fiecare-și trăiește experiența în propriul mod, prin urmare opiniile sunt diferite. Și oricum nu aș putea schimba nimic. Prefer să merg acolo fără a avea nici cea mai mică idee sau sugestie despre ceea ce va urma să trăiesc”. Și nu vă imaginați cât de mult mă bucur pentru faptul că am venit „la risc”. În acest mod mi-am putut crea propria idee despre tot ce ține de acest an, loc, oameni, experiență!

Mi s-a cerut să spun dacă recomand sau nu această experiență... iar eu zic : bineînțeles că DAAA! Dar după cum am scris mai sus: mai întâi analizați-vă cât se poate de bine, pentru a fi siguri pe voi că sunteți capabili de a duce această experiență până la capăt.

Eu voi încheia aici... aș putea să scriu ore întregi despre tot ceea ce trăiesc... Nu pot spune că este un vis devenit realitate pentru că este ceva la care nu aș fii visat „never ever” .

Mult succes tuturor (in bocca al lupo, după cum se urează aici ☺)!